

Arrest

nr. 54 866 van 25 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 oktober 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 31 maart 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Nekoc (gemeente Drenas) en bent u Kosovaars staatsburger. Ten tijde van de oorlog in Kosovo in 1998-1999 was u twaalf jaar oud. Tijdens de gevechten vluchtte u met uw familie geregeld de bergen in. In die periode werd u regelmatig met lijken geconfronteerd. Vijf à zes keer kwamen mensen in uw bijzijn om. Één van deze personen was een jongen van uw leeftijd, Islam Ramadan Kastrati. Hij werd in de buurt van uw dorp gedood door een inslaande obus, net toen jullie de bossen invluchtten. Als gevolg van deze oorlogsgruwel kreeg u last van nachtmerries. Één jaar na de oorlog verergerde dit probleem en bent u met uw ouders naar een dokter in Drenas gegaan. Deze persoon

verwees u door naar een psychiater in Gjakovë, bij wie u sindsdien in therapie ging. Hij schreef u medicijnen voor en voerde elke maand een gesprek met u. Gezien uw situatie niet echt verbeterde, u het gevoel had dat de mensen in uw omgeving u als abnormaal beschouwden en u geen vertrouwen had in de medicijnen die in Kosovo werden verkocht - zij zijn volgens u vaak uit China afkomstig en/of vervallen -, begon u beetje bij beetje te overwegen om Kosovo te verlaten. In 2009 hoorde u toevallig in een café in Drenas een jongen onderhandelen met een smokkelaar. U sprak hem aan en hij ging ermee akkoord u ook naar België te brengen. U verkocht de auto van uw broer en vertrok twee weken later met deze persoon naar België. Hier vroeg u op 5 oktober 2009 asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een UNMIK-identiteitskaart (tijdelijke VN-missie te Kosovo) neer en een attest van een psychiater uit Gjakovë d.d. 15 juni 2009 waaruit blijkt dat u sinds 2001 bij hem in behandeling bent wegens PTSD (post-traumatische stress disorder) en een depressie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan het feit dat u daadwerkelijk aan posttraumatische stress zou lijden en dat u daarvoor reeds sinds 2001 in Kosovo in behandeling bent. Vooreerst is het erg merkwaardig dat u de feiten die aan de grondslag van uw psychische problemen zouden liggen niet correct kon plaatsen in tijd en ruimte. U verklaarde dat u getuige was van de dood van Islam Ramadan Kastrati, een schoolkameraad van dezelfde leeftijd als u. Volgens u kwam hij om bij een aanval met een obus. Jullie waren toen op de vlucht van Nekoc richting Berishë. Dit zou een tiental maanden tot een jaar voor het einde van de oorlog zijn voorgevallen. U verklaarde expliciet dat het vóór het begin van de Navo-bombardementen in Kosovo gebeurde (CGVS 15/03/2010, p.3). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt echter dat Islam Kastrati is omgekomen in het dorp Arllat op 4 april 1999, i.e. twee maanden voor het einde van de oorlog in Kosovo en enkele weken na de start van de Navo-bombardementen in Kosovo op 25 maart 1999. Deze bevinding zet dan ook de door u aangehaalde oorzaak van uw psychische ziekte ernstig op de helling. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u erg onduidelijk bent over het begin van uw psychische problemen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de nachtmerries begonnen ongeveer één jaar na de oorlog. Gevraagd of u voordien nog problemen kende, verklaarde u zich meteen na de oorlog reeds slecht gevoeld te hebben en al nachtmerries te hebben gehad, maar dat ze na één jaar erger werden. Gevraagd of u ook psychische problemen kende tijdens de oorlog, wanneer u daadwerkelijk met de gruwel werd geconfronteerd, gaf u aan ook tijdens de oorlog al met nachtmerries gekampt te hebben (CGVS 22/02/2010, p.13). U situeerde het begin van de nachtmerries dus achtereenvolgens één jaar na het einde van de oorlog, meteen na het einde van de oorlog en tijdens de oorlog. Bovenstaande vaststellingen ondergraven dan ook de geloofwaardigheid zowel van de door u beweerde oorzaak van uw psychische ziekte als van de psychische ziekte zelf waaraan u zou lijden.

Gezien er slechts weinig geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde ziekte, komt ook de geloofwaardigheid van uw bewering sinds 2001 hiervoor behandeld geweest te zijn op de helling te staan. Deze bevinding wordt overigens bevestigd door het feit dat u noch de naam van de dokter bij wie u sinds 2001 maandelijks therapeutische sessies zou gevolgd hebben, noch de naam van de medicijnen die u dagelijks diende in te nemen, kon geven (CGVS 22/02/2010, p.7; p.14). Van iemand die beweert sinds 2001 intensief behandeld te zijn, kan echter redelijkerwijs aangenomen worden dat hij toch minstens de naam van zijn arts en de medicatie die hij diende in te nemen kent. Deze vaststellingen op zich ondermijnen dan ook ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds sinds 2001 omwille van posttraumatische stress in behandeling te zijn.

Ter staving van deze behandeling legde u weliswaar één Kosovaars medisch attest neer, afgeleverd op 15 juni 2009 door Dr. Ajeta Bunjaku, een psychiater van het regionale ziekenhuis in Gjakovë. Hierin wordt verklaard dat u sinds begin 2001 tot 15 juni 2009 omwille van PTSD door middel van medicatie en individuele psychotherapie behandeld werd. Wat dit medisch attest betreft, kan er echter opgemerkt worden dat het hoogst bevreemdend is dat de u behandelende dokter dit in uw aanwezigheid aan uw vader gaf zonder dat u op de hoogte bent waarom en in welke context precies hij het aan uw vader afleverde (CGVS 22/02/2010, p.7). Wat er ook van zij, gezien uit dit attest blijkt dat u gedurende ongeveer acht jaar intensief begeleid werd, hetgeen ook uit uw verklaringen blijkt, werd u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd om meer bewijsstukken van deze behandeling neer te leggen. U gaf expliciet aan dat u verschillende voorschriften van medicatie, die u in Kosovo moest nemen, kon verkrijgen. U wist immers dat u een paar voorschriften thuis bewaard had (CGVS 22/02/2010, p.7-8). Toen u tijdens het tweede gehoor naar deze documenten gevraagd werd, repliceerde u dat uw familieleden deze documenten niet konden vinden en vermoedde u dat ze verloren gegaan waren (CGVS 15/03/2010, p.2). Gezien uw expliciete bewering dat u deze documenten

bewaard had, is deze uitleg voor het ontbreken van bijkomende bewijsstukken onvoldoende, temeer daar er van iemand die beweert gedurende ongeveer acht jaar medisch opgevolgd geweest te zijn in zijn land van herkomst en er regelmatig medicatie genomen te hebben, redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij meer schriftelijke bewijzen kan neerleggen dan één enkel medisch attest, afgeleverd enkele maanden voor zijn vertrek. Bovenstaande vaststellingen zetten dan ook wederom de geloofwaardigheid van de door u beweerde (falende) behandeling voor PTSD in Kosovo op de helling. Tot slot kan er nog op gewezen worden dat het weinig waarschijnlijk is dat een dokter die u vertelde dat hij u niet verder kon helpen geen medische alternatieven met u besproken zou hebben noch u een andere dokter aangeraden zou hebben en dat u hier ook niet naar gevraagd zou hebben (CGVS 15/03/2010 p. 4-5). Deze vaststelling ondermijnt bijkomend uw geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen dat u aan posttraumatische stress zou lijden en/of dat u hiervoor in Kosovo behandeld zou zijn.

Uw identiteitskaart staft louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt in deze beslissing echter niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel roept verzoeker de schending in "van artikel 1 A van de Conventie van Genève", de "Schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet" en de "Schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet".

2.3. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker meent dat "uit de verklaringen en de neergelegde documenten van verzoeker duidelijk is gebleken is, minstens voldoende ernstig naar voor is gekomen, dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst". Verzoeker stelt te lijden aan een post traumatische stress stoornis en legt een medisch attest ter staving neer. Uit het medisch attest blijkt dat verzoeker sinds 2001 gedurende acht jaar in behandeling was bij een psychiater in Gjakovë.

3.1.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van de verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielvragen, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de

vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3.2. De bewijslast in asielzaken berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen moet aanbrengen ter staving van zijn relaas. Verzoekers verwijzing naar een nota van UNHCR aangaande de bewijslast en die stelt *“gezien de uitzonderlijke omstandigheden van een asielaanvraag en de beperkingen die inherent zijn aan de asielaanvraag zelf, deze bewijslast dient genuanceerd te worden”* ontslaat hem er niet van aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekende partij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en de waarheid spreken (zie onder meer RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Het volstaat evenmin louter een medisch document neer te leggen, verzoeker dient tevens aannemelijk te maken dat deze waarachtig en betrouwbaar is en de inhoud ervan dient ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen.

3.2.1. Verzoeker verklaart te lijden aan PTSD nadat hij geconfronteerd werd met de oorlog en de dood van een leeftijdsgenoot. Hij legt één medisch attest neer van een dokter van een regionaal ziekenhuis. Het gebrek aan geloofwaardige, overtuigende verklaringen van verzoeker ondergraaft de bewijswaarde van het stuk. Zo is niet aannemelijk dat verzoeker de naam van de psychiater niet kent die hem gedurende acht jaar behandelde en evenmin de medicatie kan benoemen die hem in het kader van deze behandeling jarenlang werd voorgeschreven. Verzoekers beweringen over de feiten aan de basis van zijn psychologische problemen zijn strijdig met de objectieve informatie in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde dat zijn vriendje stierf vóór de NAVO-bombardementen, terwijl uit de objectieve informatie blijkt dat het incident plaatsvond in april 1999, twee maanden na de NAVO-bombardementen. Voorts is verzoeker incoherent over het begin van de nachtmerries die volgens zijn beginverklaringen op het CGVS-verhoor een jaar na het einde van de oorlog begonnen. Toen werd doorgevraagd wijzigde verzoeker zijn verklaringen en stelde dat de nachtmerries meteen na het einde van de oorlog begonnen en na een jaar erger werden om vervolgens te verklaren dat hij tijdens de oorlog reeds last had van nachtmerries (zie gehoorverslag CGVS 22.02.2010, p.13). Verzoekers ongerijmde verklaringen staan in contrast met de duidelijke en gedetailleerde antwoorden op de overige vragen van het CGVS. Daargelaten dat verzoeker zijn psychologische problemen niet kan toelichten noch aannemelijk kan maken, toont hij evenmin aan waarom hij hiervoor internationale bescherming diende te vragen. Huidige asielaanvraag komt dan ook opportunistisch voor.

3.3. Verzoekers voorgehouden wantrouwen ten aanzien van *“administratieve beslissingen in eigen land”* kan geenszins zijn incoherente verklaringen en zijn gebrek aan medewerking verklaren nu hij geenszins gewag maakte van problemen met de Kosovaarse overheid. Dit klemmt te meer nu zijn asielaanvraag een uiting van vertrouwen in de Belgische overheid uitmaakt. Derhalve biedt verzoeker geen aannemelijke verklaring voor de motieven uit de bestreden beslissing die staande blijven. Overigens legt verzoeker wel een UNMIK-identiteitskaart neer die zijn identiteit aantoont, die niet ter discussie staat.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de *“Schending van artikel 48/2 en 48/4 VW”* en *“Schending van de motiveringsplicht”*.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Verzoeker gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus zodat verzoeker evenmin aantoonde in de negatieve aandacht te staan van zijn overheid. Zoals hoger aangehaald toont verzoeker zijn voorgehouden psychische problemen niet aan en zijn de therapiën waarvan gewag gemaakt worden bij gebrek aan concrete en geloofwaardige verklaringen, niet aangetoond.

4.4. Waar verzoeker er louter op wijst dat *“het statuut van Kosovo binnen Servië nog steeds niet definitief geregeld is, en er nog altijd spanningen zijn met mogelijk geweld tussen Serviërs en Albanezen”* ziet de Raad niet wat dit in casu bijdraagt tot onderhavige procedure, noch wat verzoeker hiermee bedoelt nu Kosovo een onafhankelijke republiek is (zie documenten) en verzoeker niet aantoonde dat er in Kosovo thans sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK